

Wat die gehoorzaamheid beteekent, werd duidelijk gemaakt ook uit de geschiedenis van Gideon. Waar ze gevonden wordt? Niet bij de mannen die, in het negatieve misschien sterk — klagen over den toestand van land en volk — echter nooit komen tot een daad. Evenmin bij hen, die in hun methodistischen ijver voor de enkelen helaas! voorbijzien, dat het gaat om de eere Gods in Kerk en Staat en Maatschappij. Wat sinds vele jaren het randschrift is om het zegel der Utrechtsche Theolog. faculteit, „*ad legem et testimonium*” — tot de wet en tot de getuigenis — helaas ten onrechte! — dat is in waarheid de leuze der broederen geworden, die niet meer konden aflaten, om de eere Gods te zoeken óók op het erf der wetenschappen!

Dit moest echter in het kamp der vijanden bitterheid, ja tegenstand wekken. Gelijk bij Gideon, zóó hier. Wat deed onze Hoogeschool met den Bijbel? Haar optreden is een *levend protest* tegen de lands-academiën in haar tegenwoordigen toestand. De onverzoonlijke strijd tusschen de wetenschap des geloofs en die des ongeloofs werd ontwikkeld. Aan de zijde van de laatste vindt gij de pers, de kunst, de school, de wetgeving, de openbare meening. Moet dan de strijd, die de Hoogeschool naar Gods Woord aanbod, niet een vergeefsche zijn?

Vergeefs? Ja, dat zou zoo zijn, indien het woord waarheid bevatte, dat een koning eenmaal sprak, toen hem één zijner hovelingen van de Voorzieningheid Gods gewaagde, waardoor alleen de zegepraal behaald kon worden. Toen had deze lichtzinnige vorst het satyrieke antwoord gereed, dat hij altijd had opgemerkt, hoe deze Voorzienigheid immer was aan de zijde der *meerderheid*.”

Vergeefs? Evenmin als de strijd van Gideon met zijn *weinige* getrouwen een vergeefsche is geweest. De Baäl-bestrijders naar Gods Woord worden Baäl-*verwinnaars*. Eén rijke en dies leerrijke geschiedenis kan het bewijzen. De kracht van Gods Woord wordt daarbij in 't licht gesteld. Voorwaar, onze Hoogeschool met den Bijbel desespereere niet. O, haar ideaal staat hoog. Zij begeert een gansche omkeering van de natie in haar *Staatkundig, maatschappelijk* en *kerkelijk* bestaan, opdat Gods Woord weer als *levenswet* erkend worde. Wiens de toekomst? De naaste ongetwijfeld die des ongeloofs. Maar de laatste? „Het overblijfsel leeft. Trots wet en woordverkrachting. Daar is een toekomst voor 't geloof.”

De man, die dit zong, is niet meer. Maar de hope zijns geloofs leeft voort van geslacht tot geslacht, want het *overblijfsel* bezit een *eeuwigen kern* en daardoor — Gode zij dank — mag nu reeds de Hoogeschool met den Bijbel *als een beslist getuigenis tegen den Baäl onzer eeuw, als een bemoedigend bewijs van een kinderlijk geloof, als een opgericht teeken van Gods ontferming en trouw* ten rijken zegen zijn.